

VĚČNĚ PLYNOUCÍ ČAS

*VZPOMÍNKA
NA ING. ZDEŇKA KOLOMAZNÍKA*

2014

VĚČNĚ PLYNOUCÍ ČAS

Foto: Zdeněk Kolomazník

VZPOMÍNKA
NA ING. ZDEŇKA KOLOMAZNÍKA

2014

*Vyšlo v rámci projektu
tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“
při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm*

*Vychází pod záštitou
Obce spisovatelů Praha*

Foto Zdeněk Kolomazník: Zasněžená cesta

Ing. Zdeněk Kolomazník

23. 3. 1941 - 31. 5. 2014

*Ing. Zdeněk Kolomazník se narodil v Lulči,
u Vyškova.*

*Po maturitě na střední škole ve Vyškově
absolvoval VAAZ (Vojenská akademie Antonína
Zápotockého), kterou v roce 1963 ukončil
jako inženýr elektrotechnik.*

*V tomtéž roce nastoupil do oddělení Vývoje
a výzkumu Tesly Rožnov, kde pracoval
až do roku 1992.*

*Do roku 2007 působil jako obchodně - poraden-
ský pracovník v oblasti zdravotnické techniky
společnosti Kaitrade.*

*Mezi jeho koníčky patřilo cestování, horolezectví,
genealogie, historie, matematika a fyzika,
experimentování s drobnou prózou
a fotografování.*

Vzpomínky na ing. Zdeňka Kolomazníka

Posledních několik let se členové tvůrčí skupiny seniorů potkávali se Zdeňkem Kolomazníkem ponejvíce v městské knihovně. Společně tvořili jeden tvůrčí kolektiv, na jehož práci se Zdeněk aktivně podílel. Zde jsou vzpomínky některých z nich na přítele Zdeňka.

Richard Sobotka

Ještě v průběhu měsíce května jsme při náhodném setkání v městském parku s optimismem hovořili o aktivitách současných i budoucích. Krásný čas uplýval kolem a jako by neměl mít konce. Sotva měsíc květen dopočítal svůj poslední den, přišla smutná zpráva o odchodu ing. Zdeňka Kolomazníka.

Znali jsme se desítky let z Tesly, kde Zdeněk pracoval v elektronické laboratoři, potom jako vedoucí oddělení jakosti. Byl to fundovaný odborník, dobrý, pracovitý, upřímný člověk a kamarád. V posledních letech jsme se potkávali především v městské knihovně. Právě jeho při-

činěním se objevily na webových stránkách práce skupiny aktivních seniorů. A protože mu byla blízká fotografická kamera, zaznamenal “Proměny Rožnova pod Radhoštěm za posledních 100 let”. Město jeho fotografie vydalo v podobě kalendáře jako “Rožnovská zastavení 2011”. Uvedený soubor fotografií byl vystaven v městské knihovně a je pod titulem “Proměny města” prezentován také v časopisu Rožnovský prostor.

Zpráva o Zdeňkově odchodu přišla v prvé červnové dny naprosto nečekaně. Plamének života ing. Zdeňku Kolomazníkovi dohořel 31. května 2014. Toho dne “Čas nastal všemu, všemu sbohem dát”, jak uvádí citát Jaroslava Vrchlického v záhlaví parte.

Jan Surý

Znal jsem Zdeňka Kolomazníka mnoho let z Tesly, jako jednoho z inženýrů, kteří pro podnik hodně znamenali a hlavně udělali.

Pracoval s mým spolužákem v jiné budově a v jiném oboru. Pouze jsme se potkávali a míjeli.

Trochu větší možnost jej poznat jsem měl na

zájezdě do Vysokých Tater, který podnik pořádal pro své zaměstnance a jehož se Zdeněk se skupinou přátel také zúčastnil.

Zatímco my obyčejní turisté jsme byli vybaveni pro víkendový pobyt věcmi určenými na sebe a něčím dobrým do sebe, cinkaly v batozích Zdenkových kamarádů hlavně kovové součástky horolezecké výstroje.

Naše skupinka chodila po známých a vyšlapaných stezkách a nepohrdla ani lanovkou, Zdeněk se svými kamarády objevovali jiné, náročnější cesty. V temné a deštivé noci, když my jsme dávno spali, dorazila jejich skupina. Zdržela se při záchraně jednoho člena, který neodhadl své možnosti.

Blíže jsem jej poznal teprve v Městské knihovně v Rožnově, neboť byl také členem skupiny seniorů zabývajících se zaznamenáváním paměti města. Zdeněk vedl webovou stránku naší skupiny. Měl velký cit na fotografování. Z jeho práce při srovnávání starých pohlednic a fotografií s novou skutečností Rožnova vzniklo zajímavé dílo, jehož část byla vydána ve formě kalendáře.

Při vzájemné spolupráci mně, jako i některým

jiným členům skupiny, navrhl tykání. Když jsem se o tom zmínil jednomu jeho známému, ten mi řekl: "Tak toho si hodně považuj! Zdeněk si jen tak s někým netyká."

Ještě jedné vlastnosti, kromě velké pracovitosti, jsem si u něj vážil: jeho slovo vždy platilo.

Když něco řekl, tak bylo jisté, že to splní. Bohužel se splnilo i postesknutí, že jeho zdraví není nejlepší. Po tomto setkání jsem ho ještě dvakrát potkal v Rožnově a po krátkém čase jsme dostali z knihovny smutnou zprávu, že Zdeněk už mezi nás nepřijde.

Jeden starý člověk mně kdysi řekl: "Synku, po člověkovu neostane nic, enom vzpomínka. Jaká bude, to záleží enom na něm."

Jsem si jistý, že kromě mnoha dobrých věcí, které Zdeněk během svého života udělal, zůstane na něj jen ta nejlepší vzpomínka.

Mirka Baštánová

Se Zdeňkem Kolomazníkem jsem se osobně poznala až v roce 2010, kdy jsem se stala členkou spolku Přátelé fotografie. Mnohokrát jsem se s ním setkala i v městské knihovně, kde se pravidelně schází skupina seniorů v rámci pro-

jektu Město v mé paměti.

Během čtyř let, kdy jsem se setkávala se Zdeňkem Kolomazníkem, jsem ho poznala jako člověka nenápadného svým vystupováním a vždy ochotného poradit při zpracování fotografií počítačovou technikou. Seznamoval nás, fotografické nadšence, s různými programy na prezentaci fotek včetně hudby a často nám zpestřil naše schůzky prezentací svých krásných, často humorných *výtvorů*.

Odchodem Zdeňka Kolomazníka zůstává jen vzpomínka na jeho entuziasmus, kterým mne často inspiroval k získání hlubších znalostí fotografie, a vzpomínka na něj, jako člověka velice přátelského, klidného a čestného.

Vilém Nekuža

Zdeňka jsem měl rád. Proč? Byl to férový chlap. Skromný, kamarádský, zcela nezištný. Spolehlivý, co slíbil, to také splnil. Někdo, kdo je na stejné vlně a s kým je ti dobře při klábosení o všem možném - o přírodě, cestování, fotografii, o ženských. Vyloženě pookřál, když mohl mluvit o tom, co mu připadalo krásné. Všímal si detailů a fotil je. Byl mi ochotným rádcem

a vzorem ohledně focení, nikdy nedával najevo, že je bůhvíjak chytřejší.

Potkával jsem se s ním v knihovně. Zajímal ho historie města i život dřívějších obyvatel. Pomáhal s organizací práce tvůrčí skupiny. Dělal mu očividně radost, když mohl někomu jinému prospět, pomoci. Také působil optimisticky, měl rád humor a neváhal udělat si srandu i sám ze sebe.

Neobtěžoval nikoho svými problémy, a proto jsem byl také překvapen zprávou, že už ho na tomto světě neuvidím. Jestli se s ním někdy potkám tam nahoře, tak odhaduji, že určitě nebude sedět s rukama v klíně. Zase bude dělat to, co by mohlo být prospěšné a v čem by mohl pomoci druhým.

Tady mi dlouho zůstane v mé paměti. A kdybych měl jeho působení na tomto pomíjivém světě popsat co nejstručněji, pak bych musel říct: "Byl to dobrý člověk."

Pavel Hon

Kolomazníkovi byli našimi bezprostředními sousedy osm let (1965 -1973). Byli to sousedé, jaké si jen lze přát: tiší, nikdy nerušili, vždy

ochotní pomoci, když to bylo třeba, ale nikdy ne vtíraví a pěstující klepy. V tom domě jsem byl brzy znám jako vášnivý fotoamatér. Několika sousedům jsem byl nápomocen radou i třeba vyvoláním filmu a podobně, ale o tom, že Zdeněk fotografuje, jsem se dozvěděl až po mnoha letech.

To bylo ale o to větší překvapení, když město Rožnov vydalo kalendář s porovnáním starých a dnešních fotografií. A ty dnešní byly dílem Zdeňkovým! Hned jsem jej pozval mezi Přátele fotografie a vzápětí se nám odvděčil neobyčejně vtipným seriálem našich portrétů ze společné vycházky na Stráň.

Několikrát na našich schůzkách referoval o nových programech, které objevil na internetu při zpracovávání svých digitálních fotografií. I tím se sympaticky odlišoval od ostatních, kteří chodí do spolku, aby se něco přiučili a ne, aby sami poučovali.

Zřejmě ale fotografoval už před “digitální” érou, protože mi do mé sbírky přispěl zcela novým “analogovým” přístrojem, který si pořídil, ale vzápětí přešel na digitál, takže jej už nepoužil. Z dovolených, zvláště z Balkánu,

vozil překrásné soubory barevných fotografií. Bylo vidět, že má pro obrazovou kompozici vyvinutý cit.

My starší členové spolku Přátel fotografie se občas neudržíme a mezi “fotografickými” řečmi občas “zabrousíme” na své zdravotní potíže, ale Zdeněk ne. Proto jsme byli nesmírně překvapeni, že tak náhle odešel, aniž by kdokoliv z nás tušil, že je vážně nemocný.

*Foto Zdeněk Kolomazník: Rožnov z Jurkovičovy
rozhledny*

Nahlédnutí do tvůrčí dílny ing. Zdeňka Kolomazníka

Ke Zdeňkovým zálibám patřila kromě práce s fotografickou kamerou také drobná literární tvorba.

Rožnovská zastavení 2011

Ing. Zdeněk Kolomazník připravil soubor fotografií města Rožnova, které alternovaly s historickými snímky, zhotovenými přibližně před sto lety. Město Rožnov z nich vydalo kalendář Rožnovská zastavení 2011. V textové části uvádí ing. Zdeněk Kolomazník své vyznání k této práci.

Co spatříme kolem nás, je jen zlomkem věčnosti času.

Zhlédni, jaké proměny Rožnova pod Radhoštěm nastaly za posledních 100 let. Za onen zlomek času, co je Rožnov Rožnovem, o němž víme, že tu nebyl odjakživa, a vůbec nevíme, zda tu bude věčně, ač bychom to dalším generacím z celého srdce přáli.

Sestavil jsem pro své nejbližší a přátele vzpo-

mínkový kalendář, v němž jsem ke starým rožnovským pohlednicím zhotovil, pokud možno ze stejného místa, současný obraz a tak názorně zachytil proměny některých rožnovských lokalit. Inspirací pro mě byly některé historické pohlednice z publikací “Rožnov pod Radhoštěm ve starých pohlednicích” z roku 1997 a “Rožnovská věž” o rekonstrukci farního kostela v Rožnově pod Radhoštěm v roce 2007. Moje snímky – současné “dvojníky” – jsem pořídil osobně v polovině roku 2009. Původ použitých historických pohlednic se datuje mezi lety 1902 až 1924, většina z nich však vznikla kolem roku 1910, takže dnes jim bylo nebo právě bude oněch zmíněných 100 let.

Historické pohlednice ze svého archivu laskavě poskytlo Valašské muzeum v přírodě.

Proměny míst na jednotlivých snímcích záměrně nekomentuji a ponechávám na každém, aby se nad nimi zamyslel, nebo se na místa, která možná nevšimavě denně mívá, podíval osobně. Mnohá již doznala díky přírodě a lidské činnosti takových změn, že zachytit snímek v takové parádě, jak to mohl učinit jejich autor před 100 lety, nebylo prakticky možné.

A že si krásná místa našeho Rožnova pod Radhoštěm takovou prohlídku a připomenutí zasluhují, to platí i po uplynulých 100 letech.

Na závěr nezbývá než si přát, aby obraz Rožnova pod Radhoštěm žil a vzkvétal bez ohledu na věčně plynoucí čas a aby ten obraz vytvářely vždy jen moudré, poctivé, dobré lidské duše a ruce!

*Na počest města Rožnova pod Radhoštěm
Zdeněk Kolomazník.*

Výstava fotografií Věčně plynoucí čas

V závěru roku 2014 uspořádala městská knihovna upomínkovou výstavu fotografií, zhotovených ing. Zdeňkem Kolomazníkem v průběhu let. Výběr byl pořízen z několika tisíc záběrů. Název výstavy Věčně plynoucí čas tvoří citát ze souboru fotografií v kalendáři Rožnovská zastavení 2011.

Vystavené fotografie mají na dnešní dobu jedno specifikum – jsou černobílé. Zbaveny líbivého koloritu jako by se posunuly v onom “Věčně plynoucím času“, navracejí současné záběry daleko zpět a současně je posouvají

kamsi dopředu. Černobílé provedení vytváří zvláštní atmosféru. Artefakty vystupují z obrazu v ostrém kontrastu, zdůrazňují zaznamenané a současně tu ostrost změkčují. Hmatatelně cítíme to věčné plynutí času a náhle nemáme jistotu, zda jde o snímky z minulého století, náhodně objevené v zaprášené skříni, či pozorujeme něco, co bychom měli spatřit až někdy později, až za několik let. Jsou to zajisté snímky současné, fotografie z cest, ale i z našeho města. Bezpečně poznáváme kulisy, ve kterých žijeme. Poznáváme osoby a domy. Jsou to i panoramatické snímky města.

V každodenním styku máme obvykle vše kolem sebe za všední – totéž, avšak v invenci fotografa, mistrně pracujícího se světlem a stínem, je v jeho tvorbě neobyčejné. (sb)

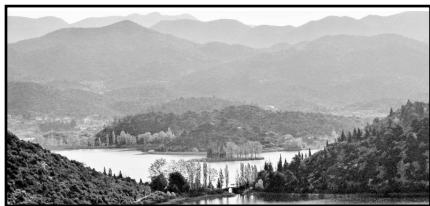

Foto Zdeněk Kolomazník: Krajina

*Ukázka z literární tvorby
ing. Zdeňka Kolomazníka*

Tajemství

“Braniboři v Čechách prodávali nevěstu jménem Libuše. Koupil si ji Dalibor. Když si dávali první hubičku, viděly to dvě vdovy u Čertovy stěny a zůstalo to tajemstvím, které ani hrou na violu už nikdo nevytlouká.”

Příhoda, kterou chci vyprávět, je z 50. let minulého století, kdy jsem jako dítě školou povinné začínal vnímat, že se i my Češi pyšníme slavnými hudebními skladateli, jako byl především svými operami Bedřich Smetana. Nevím, jestli uvedená slovní hříčka se ještě dnes traduje mezi školáky, ale nám sloužila jako neviditelný „tahák“ k tomu, abychom při výčtu mistrovských oper na některou nezapomněli. Horší bylo, když si některý zlomyslný pan učitel usmyslel, abychom ty opery vyjmenovali v časovém sledu tak, jak je autor postupně tvořil. A proto jsme si uvedenou slovní pomůcku, zděděnou po našich předcích, patřičně upravili:

“Braniboři v Čechách prodávali nevěstu, koupil si ji Dalibor. Ona, jménem Libuše, viděla dvě vdovy, jak si dávají hubičku, a aby to zůstalo tajemstvím, pošeptala to do Čertovy stěny, ze které to ani hrou na violu už nikdo nevyhloudí.”

Proč ten úvod? Některá tajemství prostě zůstanou tajemstvím a o tom, ale hlavně o mojím mámě, je i tato příhoda.

Žili jsme tehdy na venkově v menším rodinném domku s kouskem zahrady a pole.

Bylo nás pět: táta, máma a my děti.

Táta byl nádražák a máma nikdy nepracovala na výdělek. Sotva se provdala a já přišel jako prvorozený na svět, zemřeli jí předčasně rodiče. Musela ještě nějaký čas zaopatřovat i své dvě mladší sestry a tak si svůj úděl, starat se o hladové krky a celé domácí hospodaření, ponechala až do smrti. Nejen že nás vychovávala, vařila, prala atd., ale navíc obdělávala pole a zahradu, aby kromě nás uživila i drobné domácí užitkové zvířectvo. Nejnutnější zelenina, ovoce, brambory, drůbeží a králíčí maso byly vždy po ruce. Na martinské hody k tomu nechyběla podomácku vykrmená husa, a když by-

la v roce na poli dobrá úroda, podařilo se vykrmit i nějaké to prasátko. Zde je třeba připomenout, že to bylo maximum, co se do našeho chlívků ještě vešlo. Dbalo se proto i na to, aby se nepřekrmilo, jinak bychom ho průchodem z chlívků ven nedostali. Bez těchto plodů maminky práce by slušný život naší rodiny nebyl z jednoho tátova nevelkého platu skoro myslitelný. Z mámy tato činnost vytvořila odhodlanou a odvážnou ženu. Mělo to dopad i na nás děti, vychovávala nás k pracovitosti, ale také ke zdravé skromnosti. Ihned, jak jsme byli fyzicky schopni, jsme se museli zapojit do domácích prací a na zábavu nám mnoho času nezbývalo. Máma nám nedopřávala jen tak zbůhdarma pobíhat mezi dětmi, takže ráno vstát, vypravit se do školy, odpoledne připravit se do školy na příští den, pak pomáhat na dvoře, na zahradě nebo na poli, navečeřet se a včas jít spát, to byl náš zaběhnutý rituál.

Jediným velkým přepychem u nás bylo, když máma s tátou prohlásili, že bychom měli jet někam na výlet. Tehdy jsme k tomu doma neměli ani žádné kolo natož auto. Celou věc však ulehčovalo to, že táta byl železničářem, a to při-

nášelo všem členům rodiny značné slevy na jízdném vlakem. Pyšnil jsem se tím, že už jsem byl jako malý kluk v Brně, ba dokonce několikrát v Praze, že jsem se tam z Brna svezl nejen Brněnským drakem, ale i Slovenskou strelou, což v tehdejší době vlaků tažených parními lokomotivami byly první „bílé vrány“ mezi motorovými rychlovlaky. A vůbec mě ty vlaky po tátovi zaujaly natolik, že jsem si čítával v jízdních rádech, znal jsem podrobně číslování a návaznosti moravských tratí, dokázal jsem vyjmenovat všechny stanice nejen na naší domovské trati z Brna do Přerova, ale i z Brna do České Třebové, kolik je tam tunelů, kde se musí přestupovat a který rychlík z Prahy má například přímé vozy až do Luhačovic a který až někam do Košic.

S výlety však byl na druhé straně problém v tom, že táta velmi těžko získával volno nebo dovolenou, protože na dráze pracoval v klouzavém režimu denních a nočních služeb, kdy jeden pracovník střídá druhého a v případě, že někdo z tohoto kolotoče vypadne, musí za něj další zaskakovat. Tak se kolikrát stalo, že jsme už byli nabalení a připraveni k odjezdu a tátu

odvolali do služby. To pro naše dětské duše, toužící po změně a poznání neznámých míst naší vlasti, bylo nepředstavitelným zklamáním, které se mnohdy neobešlo bez slzavého údolí. Ale byla tu zase naše zdatná, nevýdělečná máma, která tátovi navařila, zajistila vše potřebné pro domácí zvířectvo, přerušila ten náš pracovní rituál a statečně se s námi na výlet vypravila sama.

Jednou o prázdninách jsme tak vyrazili jen s mámou až na Slovensko. Naším cílem byly Nízké Tatry s návštěvou Demänovské jeskyně. Vyvrcholením výletu bylo však, aspoň pro mě, zdolání druhého nejvyššího vrcholu Nízkých Tater s podivným názvem Chopok s nadmořskou výškou 2014 m, což bylo pro nás „nizozemšťáky“ školního věku něco nepředstavitelného. Měl jsem tehdy před dvoutisíciroky respekt asi tak jako dnes před osmitisíciroky. Vrchol byl už tehdy dosažitelný sedačkovou lanovkou a ta byla pro mě dalším magnetem našeho výletu, ještě jsem nikdy tento technický zázrak ve skutečnosti neviděl, a dokonce si ho budu moct okusit na vlastní kůži. Celou naši expedici máma naplánovala na pouhé dva dny. První

den nejbližším ranním vlakovým spojem do Liptovského Mikuláše, odpoledne návštěva Demänovské jeskyně a návrat zpět do Liptovského Mikuláše k přenocování. Na druhý den dopoledne Chopok a odpoledne posledním možným vlakovým spojem nazpět domů. Takový nabitý program výletu mě už několik dní před výletem nenechával klidným. Jeskyně, lanovka, překročení nadmořské výšky 2000 m a ještě k tomu nocování v neznámém prostředí. Snad více dobrodružných chvil vtěsnaných do dvou dnů jsem si nemohl přát. Dnes si už nevzpomínám, zda jsem měl před výletem průjem, nebo zácpu, ale určitě to bylo něco mocnějšího, než čemu dnes říkáme cestovní horečka. Konečně nadešel den odjezdu. Vše proběhlo podle máminých představ. Věřte však nebo nevěřte, dnes si už nevzbavuji, jak jsme prošli jeskyněmi, jak jsme vyjeli na Chopok a sjeli z něho dolů a jak jsme určitě unavení a plní dojmů usínali pod máminými křídly cestou vlakem domů. To vše nebylo nic proti tomu, co se odehrálo onu jedinou noc v Liptovském Mikuláši, na to nezapomenu dodnes.

Máma zvolila k nocování tu nejlevnější mož-

nost - společnou noclehárnu. A tam, jak jsem v pozdějších letech zjistil, nebývá o nečekaná dobrodružství nouze. A nebyla. Noclehárna byla součástí restaurace. Budova restaurace tvořila nároží mezi hlavní a boční ulicí a jím se také do ní vcházelo. Nad tímto rohovým vchodem byl do střechy situován jakýsi balkon, který připomínal ideální řečnické stanoviště. Vchod na tento balkon vycházel přímo z půdního prostoru, který bezprostředně nad restaurací sloužil jako noclehárna.

Do noclehárny se chodilo přes restauraci dřevěným schodištěm zezadu. Od schodiště byla noclehárna oddělena nahoře dveřmi jako by „na půdu“. V té době neexistovala kromě výkyřů žádná střešní okna, proto zmíněný vchod na balkon byl jediným zdrojem světla a také vzduchu pro celou temnou noclehárnu. Prostorem noclehárny prostupoval zděný komín a kolem něho byla umístěna na kovových stojanech bílá smaltovaná umyvadla, pod nimi stejně bílé boubelaté smaltované džbány s vodou a větší kbelíky na odpadní vodu. Pro vodu a na záchod se chodilo dolů do výčepu, záchody pro noclehárnu a hosty restaurace byly společné.

V celém prostoru noclehárny pak bylo rozmístěno bezpočet jednopatrových kovových postelí s nezbytnými matracemi a dekami na přikrytí. Osvětlení bylo velmi úsporné. Pozdní příchozí ani nerozsvěcovali, aby nebudili přítomné.

Navrátili jsme se do noclehárny až k večeru, notně unaveni z ranního cestování vlakem a navíc i odpoledním výletem do jeskyní. Na mne toto nové prostředí zapůsobilo rozhodně dobrodružněji, než jsem očekával. Již tu bylo několik „spolubydlících“ a další přicházeli. Přiznám se, že jsem ten teplý letní večer usínal dlouho a s pocitem jakési ostražitosti, kterou nešlo nijak vypnout. Ze vchodu na balkon přicházel nejen čerstvý vzduch, tolik potřebný pro přežití v tomto podivném ustájení lidských bytostí, ale také halas z restaurace pod námi, úměrný času, počtu návštěvníků, množství vypitého piva, vína a lihovin. S postupujícím časem tento zvukový projev zvítězil i nad tenory, barytony, basy, soprány, mezzosoprány a alty u nás chrápajících spolunocležníků. V pozdních nočních hodinách se situace dole ještě více zhoršila, protože se několik občerstvených vytrvalců usadilo venku na schodech před vchodem

do restaurace, tedy přímo pod naším otevřeným, zavzdušňovacím řečnickým balkonem. To už jsem v té tmě poněkud více zpozorněl, a co vidím? Naše máma v bílé noční košili vstává z postele, bere pod umyvadly dva bílé boubelaté smaltované džbány s vodou, vstupuje na o-nen řečnický balkon a beze slov oba džbány cíleně zbavuje jejich obsahu...

Z toho, že dole pod balkonem rázem všechno ztichlo, se dalo tušit, že ani v tomto případě příťažlivost zemská neselhala, ale to teď nebylo vůbec důležité. Zatím, co já jsem strachem zkoprnl od hlavy až k patě, máma v tichosti uložila prázdné džbány na svá místa a zalehla spokojeně do svého lůžka.

Pořád tma...

Chrapot některých vytrvalců opět narušuje pro mě tak napjaté a trapné ticho. Nikdo z nocležníků netuší, co se odehrálo. Vtom však slyším, jak k nám nahoru někdo odhodlaně dpe po dřevěných schodech. Podle kroků se dá tušit, že to nebude muž z kategorie *muší váhy*. Otvírají se rázně vstupní dveře, oslňuje mne proud světla ze schodiště, ve dveřích se zjevuje silueta nějakého hromotluka. Předstírám, že

spím, kdyby něco, budu zapírat, že o ničem nevím...

A pak se to stalo. Onen hromotluk zařve jako lev do toho nočního ticha:

“Kto polieval, bol sviňa!”

Nečeká na odpověď, práskne dveřmi a odchází po schodech dolů.

Tma...

A zase to ticho...

Nikdo neodpovídá. To není možné, že by to nikoho neprobudilo? Asi ano, ale nikdo netuší, o co vůbec jde. Ve vzduchu visí neznámý strach. Máma se ani nehne. Několik tvrdě spících chrápe spokojeně dál. Postupně nabývám jistoty, že tím je celá událost ukončena, přestávám se ze strachu potit a začínám klukovsky uvažovat.

Tak zaprvé, naše máma si za svůj čin takový titul vůbec nezasloužila. Vždyť udělala dobrý skutek pro všechny, kteří si po celodenním putování dopřávali klidný, ničím nerušený, noční spánek! No přece by nešla v noční košili dolů přes celou tu restauraci ven až pod balkon a tam domlouvala těm opiveným a ovíněným chlapům, aby byli zticha. Zadruhé, způsob, jak

to provedla, byl natolik lidský, že nikoho nepoškodila, naopak taková sprška čistou vodou musela být pro mnohé v tuto dobu příjemným osvěžením a mokré oblečení, to přece snadno uschne. Zatřetí, ti chlapi to vyřešili také velice šalamounsky. Bylo by hanbou, kdyby jako potomci slavného Jánošíka, a mnozí ještě s partyzánskou krví v těle, odešli bez odboje jen tak mlčky mokří domů. Chvíli jim trvalo, než si uvědomili, kde hledat pachatele, a pak vybrali ze svých řad asi toho nejzdatnějšího k provedení odvety. A tu *svini* adresovali vlastně komukoliv, kdo nahoře spal. Urazili tak všechny a přitom nikoho! Máma je proto z toho venku. Bylo zase ticho a konečně jsem pozvolna usnul. Do rána se už nic nepříhodilo.

Ale to ještě není pointa mého vyprávění.

Na druhý den, další den, několik dalších dní, celý rok a dalších několik desítek let...

Nikdy o této příhodě z máminých či mých úst nepadlo ani jediné slovo. Držel jsem bobříka mlčení po celý mámin život. Snad to byl v té noci jen můj dětský sen, snad to ani nebyla naše máma, co šla tou černou tmou v bílé košili se dvěma džbány vody na balkon a *polievala*, ale

v duchu jsem dosud přesvědčen, že to musela být ona, byla tak odvážná, že by to pro nás kdykoliv jindy znovu udělala.

Nu a tak celá příhoda zůstala jen zamlčeným tajemstvím, které s mámou odešlo až do hrobu, tajemstvím, které *ani hrou na violu už nikdo nevyloodí*.

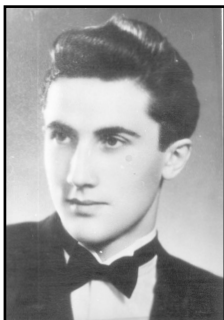
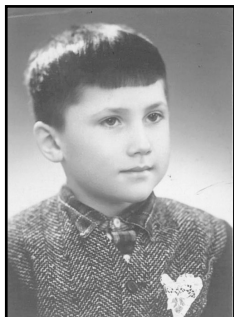

Foto Zdeněk Kolomazník: V horách

Fotogalerie

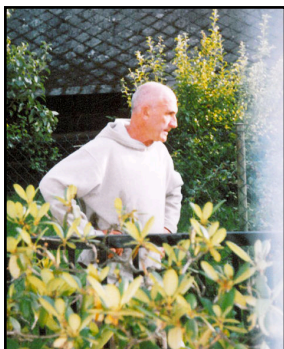
*Zdeněk s rodiči a mladší sestrou v roce
1944*

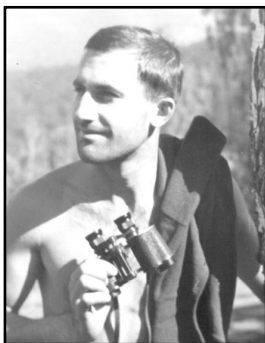
Zdeněk jako žák a jako maturant

Student vysoké školy

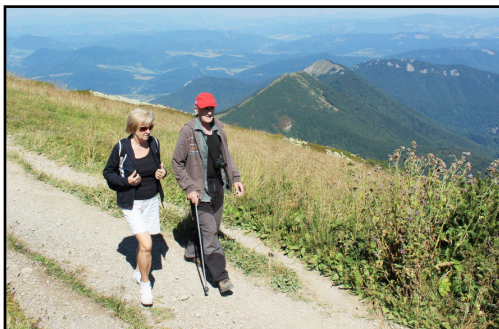
Doma na zahradě

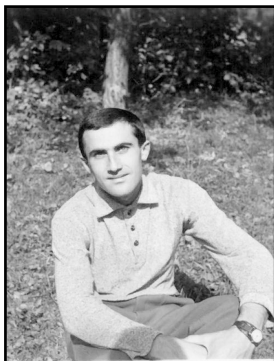
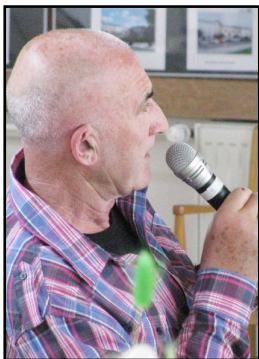
V přírodě

S rodinou na výletě: Malá Fatra - Velký Kriváň

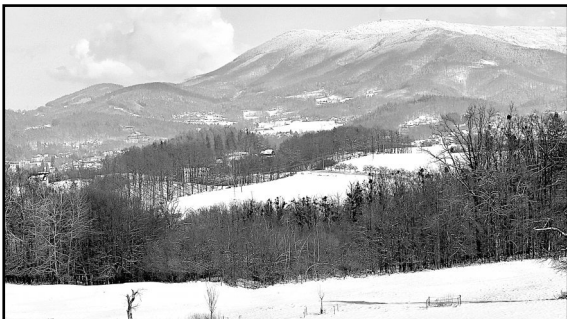
S manželkou: Malá Fatra - Velký Kriváň

*Při besedě v Domově seniorů a při odpočinku
v lese*

*Jeden za série snímků vybraných k výstavě
v městské knihovně*

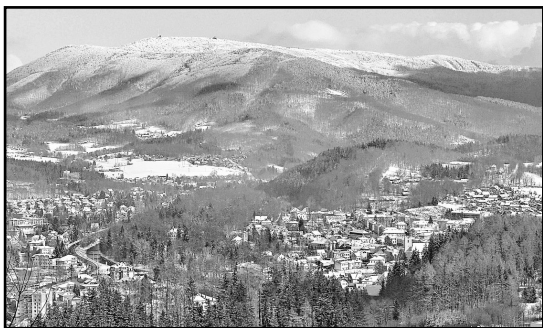
*Foto Zdeněk Kolomazník: Pohled na Radhošť
a sedlo Pindula*

Foto Zdeněk Kolomazník: Pohled na Bačův vrch

Foto Zdeněk Kolomazník: Cesta a břízy

*Foto Zdeněk Kolomazník: Rožnov pod
Radhoštěm, pohled z Hradiska*

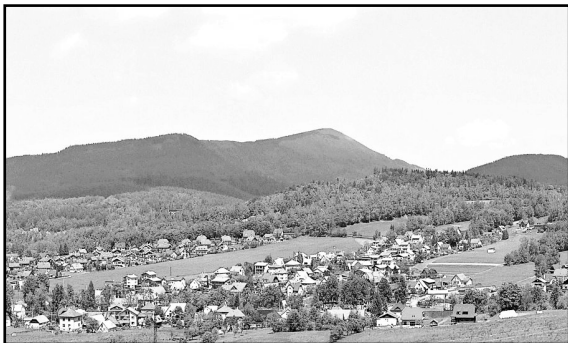
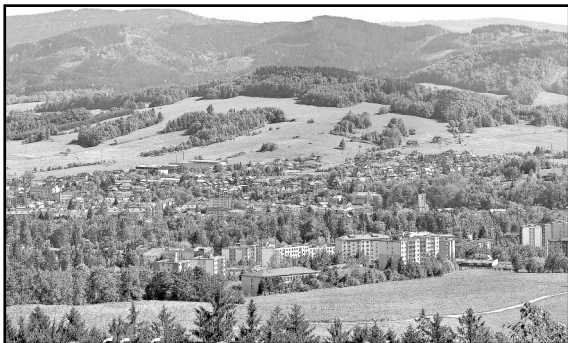

Foto Zdeněk Kolomazník: Tylovice z Rysové

*Foto Zdeněk Kolomazník: Pohled z Lázu
na Rožnov pod Radhoštěm*

“Namáhavý výstup”

Tady je člověku vždy dobře

Na závěr slovo z knihovny

Prostory knihovny jsou plné knih a časopisů, v dnešní době také počítačů a lidí. Přídavné jméno plné je v případě Městské knihovny v Rožnově pod Radhoštěm velmi přiléhavé. Avšak nesmírně mne těší, že zbylo ještě trochu volného místa, které knihovna využívá k pořádání výstav.

Zpočátku, krátce po rekonstrukci budovy knihovny, výstavy v městské knihovně pořádala MK agentura a podkroví a chodby knihovny byly nazývány Galerii MK. Čas šel dál a aktivity knihovny na poli přednášek a besed nabývaly na kvantitě a významu pro činnost knihovny. Najednou přestalo být únosné vyhradit prostory podkroví knihovny pouze pro výstavy výtvarného umění. Proto se vedení knihovny po dohodě s tehdy již T klubem - kulturní agenturou rozhodlo pro vyhrazení prostor podkroví pouze pro přednáškovou činnost knihovny.

Avšak na výstavy v prostorách podkroví pracovníci knihovny nerezignovali. Realizují je ve vlastní režii a jejich instalace "svázali" do rámu.

To znamená, že nevystavují trojrozměrné objekty. Tak zde zůstává mnoho místa pro klasické obrazy, plátna, fotografie, kresby, dokonce i patchwork.

Podkroví a chodby knihovny ožívají tedy výstavami, jež více než na renomované autory sází na zpřístupnění tvorby lidí, kteří se výtvarnému umění věnují spíše okrajově. Také jsou tyto prostory využívány pro představení různých projektů, které uskutečnila knihovna, či jiné organizace nebo školy.

Tento svazek edice Milé tisky vychází u příležitosti výstavy fotografií ing. Zdeňka Kolomazníka s názvem Věčně plynoucí čas. Je naplněn vzpomínkami lidí z okruhu knihovnou realizovaného projektu Město v mé paměti a jsou to taková malá vyznání člověku, který vskutku nedávno následoval ten "věčně plynoucí čas" a již pouze odkudsi shora může navštěvovat pravidelná měsíční setkávání v podkroví knihovny.

Kdysi měla Jarmila Mikulášková, emeritní ředitelka městské knihovny, záměr přejmenovat městskou knihovnu na Knihovnu u dobrého ducha. Realizovat tento nápad se

nepodařilo, avšak díky lidem, jako byl ing. Zdeněk Kolomazník, se dobré duše městské knihovně nevyhýbají. Ba právě naopak. Rády se v ní setkávají. A my, pracovníci knihovny jsme jim za to vděční.
Pavel Zajíc

*Zdeněk Kolomazník s fotografickou kamerou
uprostřed milovaných hor*

Redakce: Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Marcela Slížková, Richard Sobotka,
Jan Surý, Helena Uhrová

Jako příležitostný tisk vydala
Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm

Text: Kolektiv autorů
Foto: Archiv Zdeňka Kolomazníka

Kresba a logo městské knihovny: Vladimír Bartošek

Sestavil a graficky upravil
Richard Sobotka

*Foto Zdeněk Kolomazník: Drobné sakrální
objekty*

Věčně plynoucí čas
Vzpomínka na Ing. Zdeňka Kolomazníka

Vydala Městská knihovna
v Rožnově pod Radhoštěm
příspěvková organizace
Bezručova 519
756 61 Rožnov pod Radhoštěm
tel.: 571 654 747
777 808 695
e-mail: knihovna.knir.cz
<http://www.knir.cz>

ISBN 978-80-87334-22-5

Edice Milé tisky
Svazek č. 7

Rožnov pod Radhoštěm 2014

